

MĀ•M RĀ•DA SVOJE AUTO

ĀĀEtrtek, 24 kvĀ•ten 2007

Nemá ode mne jméno. KdyĀ¾ do nĀ•j vstupuju, nepĀ™ezouvám se, nemá háĀ•kovaný pĀ™ehoz na volantĀ• a dokonce mu nedávám ani pravidelnou hygienu, ale mám ho ráda. Je totižĀ¾ velmi uĀ¾iteĀ•né, zejména proto, Ā¾e mĀ• (tĀ™ebas i pomalu, doveze tam, kam bych mohla jít (tĀ™eba i rychle).

KdyĀ¾ má nĀ•jakou bolest, nerozmazluju ho okamĀ¾itou náv•skou lékaĀ™e, sparĀ•anským pĀ™ístupem se ulevit slovy „to nic není, to bude dobrý“... UĀ¾ si na to zvyklo, ale jsou situace, kdy toto nepomĀ•Ā¾e. Naposledy kdy mu u prdky blbĀ• blemcal konec výfuku. Vzala jsem ho tedy na pohotovost, kde (zĀ™ejmĀ• stejnĀ• sparĀ•anský zaloĀ¾er autolékaĀ™ pravil, Ā¾e to nic není a konec výfuku mu ukroutil, zabalil do ruĀ•níku a doporuĀ•il následnou kontrolu tam, kde má moĀ¾nost amputovaný výfuk opĀ•t pĀ™ívaĀ™it. Auto nekulhalo, šlápalo tak, jak dosud, takĀ¾e jsem s náv•skou tĀ• tohoto specialisty nechvĀtala. Trvalo to asi tak mĀ•síc, kdyĀ¾ jsem v noci jela po dálnici, libovala si, jak je parádní po této komunikaci jezdit, nikoliv pouze mĀ•nit místa stání a najedou se mi rozsvítilo... za autem... Nebylo to intenzivní svĀ•tlo, ale pĀ™ímímo nádherný jiskĀ™ící roj - jen malinko ho doprovázel nepĀ™ijemný zvuk; ale nenechala jsem se od té podívané ruš Popadla mĀ• nostalgická vzpomínka na vánoce, prskavky na stromeĀ•ku a svítící oĀ•i mých dĀ•tí... sakra, tady taky nĀ•kdo sví na mĀ• bliká?! Aha, to jsou kolemjedoucí auta... fakt nechápu tuhle lidskou závist, jednomu se nĀ•co podaĀ™í a ostatní hned by mu to zkazili... nedám se!!! KdyĀ¾ ale za mnou hru svĀ•tel pĀ™edvedl i tirák, sjela jsem na nejbliĀ¾ší benzínce z dálnice, abych se podívala, Ā•im jsem tu náheru dokázala... hmmm, vejfuk... zadní tlumiĀ• se vepĀ™edu rozhodl podívat dozadu, neudrĀ¾el se a já ho za sebou táhla.

Na parkovišti jsem si našla dva ochotné dĀ™kové Ā™idiĀ•e, kteĀ™í mĀ• vadného dílu zbavili. Zastávám názor: "Nechceš u mĀ• být? NebuĀ•!" A tak s malým kouskem za v kufru, vĀ•tšim kouskem (tlumiĀ•em) v popelnici, ale s podstatným „kusem“ výfuku stále na místĀ•, a hlavně s radou, Ā¾e „AĀ¾ pĀ™íjedete na sídlištĀ•, chce to ten plyn pĀ•knĀ• prošlápnout“, vyra noĀ•ní krajinou dál. Pánové si ještĀ• poĀ•kali, aĀ¾ nastartuju, palcem ukázali, Ā¾e se jim zvuk líbí (i mnĀ• se líbil, takov nadupané dvojité turbo v benzínu kaĀ¾dá felicie nemá). KdyĀ¾ jsem druhý den vidĀ•la tu chudinku bezvýfukovou, rozhodla jsem se pro radikální zásah. Zavolala jsem kamarádovi Ā¾ijícím v BrnĀ•, zda by nešlo mému autu transplantovat celý nový výfuk. KdyĀ¾ operace, tak poĀ™ádná, Ā¾ádné šití (ono uĀ¾ taky nebylo kam). Domluvili jsme se, Ā¾e auto pĀ• nechám ho tam do nedĀ•le i na rekonvalescenci a bude. No jo, ale to znamená, Ā¾e zpátky budu muset jet vlakem a nebo autobusem!?! Tady si asi kaĀ¾dý Ā™ekne, proĀ• to zdĀ•šení, proĀ• ta panická hrĀ•za? VĀ¾dyĀ• vĀ•tš dopravními prostĀ™edky, na tom nic divného. Je, u mĀ• je.. Vzpomínám si cca 5-6 let zpátky, to jsem byla v Praze na srazu spoluĀ¾ákĀ•. Sraz byl skvĀ•lý, rozcházel jsem se aĀ¾ ráno a já Ā¾e pojedu do centra mĀ•sta metrem... vĀ•dĀ•la jsem, Ā¾e musím dostat na trasu „A“... Vlezla jsem tedy do metra, popojela pár stanic a pĀ™estoupila. Pak popojela pár stanic a pĀ™estoupila a pĀ™estoupila a pĀ™estoupila…a pak jsem uĀ¾ nepĀ™estupovala (zĀ™ejmĀ• byly vytvoĀ™ trasy „B 1,2,3 atd.“, “C 1,2,3,“, asi vznikla i trasa „D“) stála jsem v mezipĀ™estupu pĀ™estupĀ•, a Ā™vala smíchy, protoĀ¾e mi došlo, Ā¾e tady jsem skonĀ•ila, tady umĀ™u a na denn nikdy nedostanu. AĀ¾ tu vysílením padnu, bezobliĀ•ejové masy mĀ• zpoĀ•átku budou pĀ™ekraĀ•ovat, pak uĀ¾ mĀ• jen zadu já se stanu souĀ•ástí metra. Nu, nestala jsem se, vlídná babiĀ•ka o berlích mĀ• z této šlamastiky dostala a vyvedla mĀ• na svĀ•tlo…

PĀ™ed odjezdem do Brna jsem se díky této vzpomínce rozhodla dĀ•kladně pĀ™ipravit. Na internetu vyhledala spoje do TĀ™ebiĀ•e. No jo, ale jak z nádraĀ¾í k domu? Hmm? V TĀ™ebiĀ•i jsem MHD ještĀ• nikdy nejela (t si budu muset vzít Endiaron, tolik stresu jeden den jinak bez újmy nezvládnou.). OpĀ•t internet, MHD TĀ™ebiĀ•e bude zĀ™ejmĀ• na stránkách mĀ•sta - pochopila jsem, proĀ• jsem takto po mĀ•stĀ• ještĀ• necestovala... MHD totižĀ¾ v TĀ™ebiĀ•i není, jen MAD.

VyhledavaĀ• je šikovní vĀ•c.. kdyĀ¾ zadáš název stanice a Ā•as odjezdu, napiše ti t kam autobus jede... kdyĀ¾ neznáš název stanice - nevádí, kdyĀ¾ neznáš pĀ™esný Ā•as odjezdu, vadí. PĀ™í pĀ™edstavĀ•, Ā¾e budu klikat 13:00, 13:01, 13:02 jsem se orosila a rozhodla se, Ā¾e tady ne a našla si v plánu mĀ•s názvy ulic, odtud jsem odvodila i názvy stanic a je to doma!! UĀ¾ vím, v kolik a i odkud, jen si musím dát pozor, jakým smĀ•rem, páĀ• jsou tu trasy „A“ (smĀ•r tam) a trasy „B“ (smĀ•r zpĀ•t). S pocitem, Ā¾e mám všechno a nic mĀ• nepĀ™ekvapí, jsem druhý den ráno vyrazila... sice pomalu (tssss, zase ty závistivé pohledy dokonce jindy hrdých majitelĀ• meĀ•ákĀ• a audinek), ale stateĀ•nĀ•! Cesta po dálnici byla pĀ•knĀ•, ale kam se hrabe na intimní atmosféru mĀ•sta. Zvuk mého turba se v ulicích odrĀ¾el od domĀ•, zelená na semaforech se pro Ā™idiĀ•e i chodce zdála být nezajímavá, všichni sledovali mĀ• a mĀ•j vĀ•z ... krásný pocit, pĀ™ipadala jsem asi jako Husák v šestsettĀ™ináctce. Jen mávátka a barevné transparenty s budovatelskými hesly obĀ•anĀ•m moravské metropole chybĀ•ly. No nic, smutná nebudu, má náv•skou tĀ•va nebyla pĀ™edem ohlášena, pĀ™íštĀ• to tajemník musí napravit… ééé… co to plácám :-)) bĀ•hem mých úvah jsem se ve zdraví a s dobĀ™e namasírovaným sebevĀ•domím dostala k servisu.. Kamarád se na mĀ• zĀ™ejmĀ• hodnĀ• tĀ•šil, protoĀ¾e uĀ¾ vykukoval ze dveĀ•t prý se aĀ¾ tak netĀ•šil, ale šel se podívat, jestli není cviĀ•ení NATO a jestli nepĀ™íjely tanky… sprosĀ•ák Ale milej, sdĀ•lil mi totižĀ¾, Ā¾e zpátky nebudu muset jet vlakem, dokonce ani autobusem, Ā¾e zĀ™ejmĀ• opravu zvládne ještĀ• ten den ... mohlo mi být krásněji na svĀ•tĀ•? Otázka, která nyní nastala, znĀ•la: co já budu zatím v BrnĀ• dĀ•lat JistĀ•, mohla jsem se pustit do hltání odborné literatury, nastudovat první pomoc svému autu, ale kamarád mi to rozmluvil, prý to nemá cenu (zĀ™ejmĀ• byly pĀ™íruĀ•ky nekvalitní, asi nĀ•jaký zaĀ•ínající autor umístil do opravného zaĀ™íze prvotiny). Prý se mám jít jen tak kouknout do mĀ•sta.. Film Cesta z mĀ•sta jsem uĀ¾ vidĀ•la, ale cestu do mĀ•sta, notab Brna ne.. první díl? DozvĀ•dĀ•la jsem se, Ā¾e táááhle je zastávka šalin, Ā¾e si mám pĀ™ipravit konkrétní sumu penĀ•z a Ā¾e mám jet dvojkou.. PĀ• „nejsu blbá, ne?“, odmítla jsem doprovod a vydala se smĀ•r zastávka šalin. Našla jsem ji velmi dobĀ™e, mám skvĀ•lý orientaĀ•ní smysl. Na zastávce jsem Ā•ekala pomĀ•rnĀ• dlouho pĀ™íjĀ•dĀ•ly sem tramvaje, jen šalina Ā¾ádná… to je doba.. aĀ¾ po vyslechnutí rozhovoru dvou týpkĀ• „jedeš taky šalinou“ a po jejich nástupu do tramvaje, mi bylo všechno jasné, toto je šalina, a jooo! Nastoupila jsem tedy do dvojky.. a zase problém - pokud Ā•lovĀ•k nemá lístek, musí si ho zakoupit u Ā™idiĀ•e.. Ā™idiĀ• mĀ•l na své kukani informaci, Ā¾e lístky prodává pouze ve stanici, jenĀ¾e já ve stanici nastupovala a po

nástupu se Ā™idiĀ• rozjel. Ale nevadí, poĀ•kám do pĀ™íští zastávky. ChtĀ›la bych se ho optat, jestli jedu správnĀ› do centra, ale on má›l zákeĀ™nou zbraĀˆ ve formĀ› další cedulky, na níĀ¼ bylo krásnĀ› napsáno „nemluvte za jízdy s Ā™idiĀ•em“.. (nevadí, poĀ•kám do zastávky). JenĀ¼e - na další zastávce se do tramvaje nahrnulo spousta lidí a stejnĀ› jako já má›li plán Ā•.1, tedy zakoupit si lístek. JistĀ› uznáte, Ā¼e si takový Ā™idiĀ• tramvaje nemĀˆ Ā¼e udĀ›lat pauzu u prodej lístkĀˆ a na pokecání s turisty, on musí hlavnĀ› jet, to je jasný.. Lístek se mi podaĀ™ilo koupit aĀ¼ 4. zastávku, ptát jsem se neodvĀ¼ila... Po nĀ›kolika dalších stanicích jsem se z reproduktorĀˆ uvnitĀ™ vozu dozvĀ›dĀ›la, Ā¼e jsme na starĀ™ HĀ™bitov a opouštíme sektor A a vjíĀ¼díme do sektoru B.. (moĀ¼ná to byl sektor 1, co jsme opouštĀ›li, nedávám jsem dobrý pozor, protoĀ¼e jsem se bála, Ā¼e sektor 2 bude na onom svĀ›tĀ›). Uf, tak ne, nebyl to vjezd do krematoria, mám prý ale posoudit, jestli jízdenka u Ā™idiĀ•e mnou zakoupená je dostaĀ•ující a nepotĀ™ebuji jinou? Prohlídla jsem si tiket, docela pěkný lístek.. ten je urĀ•itĀ› dostaĀ•ující.. Lidí ve vozu ubývalo víc, neĀ¼ pĀ™ibývalo. Sedla jsem si a dívala se z okna - a helow, znám, tudy jsem jela autem :-))), tu jsem pĀ™ijíĀ¼dĀ›la do Brna autem... JeĀ¼išimarjááá, my jedeme nad dálnicí!!!! Sektor B nebo sektor dvĀ› bude urĀ•itĀ› Bratislava, smĀ›rovky podél cesty by tomu odpovídaly!!! Nedbala jsem textu na Ā™idiĀ•ových tabulkách a zahulákala jsem na nĀ›j „Jedete do centra BRNA?!“ Ā™idiĀ• odpovĀ›dĀ›l, ale nejel... z opaĀ•nou stranu. Na pĀ™íští zastávce jsem vystoupila a má›la pocit, Ā¼e jsem hrůška. Ta taky stála v širém poli. Ovšem ona si zvykla, ale já tu koĀ™enit nehodlám (jenĀ¼e podle jízdního Ā™ádu asi zakoupením… tramvaje tu jezdí asi jen v únoru a ve Ā•vrtek). A to uĀ¼ mi volá kamarád, Ā¼e mám auto pĀ™ipravené a kdepak jsem.. (byla jsem slušná, mému sdĀ›lení Ā¼e jsem tam, kde je teplo, ale tma, se smál). PĀ™ijela tramvaje jedoucí smĀ›r centrum.. Jako zkušený tramvajový jezdec jsem cestu zpĀ›t zvládla bez újmy. Návrat do TĀ™ebíĀ•e taktĀ¼. Navíc jsem byla bohatší o cennou zkušenost, Ā¼e pro jízdu dopravním prostředkem ještĀ› nejsem. sjetiny